

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Hij heeft ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid die wij gedaan hadden, maar naar zijne barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. TITUS 3 : 5.

Gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft en zichzelf voor haar heeft overgegeven; opdat hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het woord. EPEZE 5 : 25, 26.

No. 11.

1 Juni 1906.

11de Jaargang.

DE DEUR TOT VERGIFFENIS.

door JAMES X. ALLEN, M. D. (Improvement Era.)

Een broeder sprak mij heden over een jongmensch, die opgehouden heeft met bidden. Hij is zoo dikwijls in zonden gevallen, dat hij ontmoedigd is geworden en aan vergiffenis voor zijne menigvuldige fouten wanhoopt. Daarom heeft hij opgehouden met bidden, en heeft zichzelf opgegeven als verloren.

Voor zoover ik weet, mogen er anderen zijn die wellicht de *Era* (of de *Ster*) lezen, die op dezelfde wijze ontaard zijn. Indien er zoodanigen zijn, wensch ik hun toe te roepen: geeft den strijd niet op, geeft u niet aan wanhoop over. God kent uwe zwakheid, en Hij zal u nooit opgeven, zoolang gij op Hem vertrouwt en met volharding Hem blijft zoeken. Boven alle dingen, houdt niet op met bidden. Hoe lager men gevallen is, hoe meer er behoefte is dat men bidde, dringend, ernstig, onophoudelijk bidde. Vergeet nooit, dat God zonden vergeeft!

De discipelen vroegen onzen Zaligmaker, hoe dikwijls zullen wij vergeven dengenen die kwaad doen? en zij stelden voor, zevenmaal. Merkt echter het antwoord van den grooten Meester: „Tot zeventigmaal zevenmaal.” Zoudt gij voor een oogenblik meenen, dat de Heere u of mij zou vragen om edelmoediger te zijn dan Hij is tegenover degenen voor wie Hij zooveel lijden heeft ondergaan?

Stel vertrouwen op Hem, mijn jonge broeder of zuster, stel vertrouwen op Hem, en bid altijd; bid onophoudelijk, en God zal u niet slechts vergeven, Hij zal méer doen, Hij zal u helpen en sterken, zoo dat gij in staat zult zijn om boven uwe zwakheid te rijzen, en het rechte niet alleen te doen, maar ook lief te hebben, en gij zult de zonde

haten en medelijden hebben met den zondaar, en zult deelneming gevoelen met den zondaar in zijnen strijd om zijne zwakheden te overwinnen.

Een ziel is nooit verloren, zoolang zij bidden kan en bekeering mogelijk is.

Wij hebben een kenmerkend voorbeeld van Gods ontferming en barmhartigheid in het leven van den Psalmist, David. Wat zou erger kunnen zijn dan de vreeselijke val van den koning David? God had zooveel voor hem gedaan. Hij had hem uit de onbeduidendheid verhoogd tot een troon. Hij had hem verheven boven zijne tijdgenooten. Hij was een gunsteling Gods, en er was niets wat zijn hart kon verlangen, dat God hem zou hebben onthouden. En toch misbruikte hij zijne positie om op de gruwzaamste wijze te zondigen. Terwijl andere zondaren van kwaad tot erger gingen — zooals de meeste zondaars doen — keerde David zich, van het oogenblik dat de profeet hem bestrafte en hem zeide „Gij zijt die man,” van zijne zonden af en zocht den Heere met gebed en offering; en toen Arauna aanbood om hem met het noodige voor een brandoffer te voorzien, was Davids antwoord beteekenisvol, als een bewijs van zijne oprechtheid: „Ik zal den Heere, mijnen God, niet offeren brandofferen om niet.”

Het leven van den Psalmist David verschaft zondaren die zich bekeeren en zich met oprechte levensverbetering tot God wenden, veel troost. Eens de grootste zondaar, werd hij een der beste Heiligen, „Een man naar Gods hart.”

Ik spreek tot de jonge menschen in Israël — jonge menschen opgevoed onder de beste leering, en die van het goede en deugdelijke leven van ouders en voorgangers getuige zijn geweest; en uithoofde van deze leeringen en goede voorbeelden worden zij de gekozen voorwerpen van de listig aangelegde plannen van den booze.

Wij lezen dat Satan veertig dagen lang onophoudelijk werkte om onzen Zaligmaker onder zijne macht te brengen. Het gelukte den Satan niet, Christus triomfeerde en werd de Verlosser der wereld. Hoe beter en edeler een geest is, hoe hardnekkiger de booze is in zijne pogingen om zijn verval van de genade te bewerken. En indien hij de overtuiging in het hart van een zoon of dochter Gods kan planten, dat hij of zij zoozeer heeft gezondigd dat er geen hoop op verlossing kan zijn, zoodat zij zullen ophouden met bidden en met streven naar een hooger leven, heeft hij hen ongeveer gebracht waar hij hen wil hebben.

Mijn jonge broeder of zuster, geef den moed niet op. Verlies nooit het vertrouwen op Gods genade, op Gods liefde en macht, bid altijd. Zonder gebed is er geen bekeering, en zonder bekeering is er geen vergiffenis van zonden. Waar gebed en bekeering een goed houvast hebben, zal, met de behoorlijke leiding, het Heilige der Heiligen zekerlijk bereikt worden.

De Heiland gebood Zijne discipelen dat zij „zeventigmaal zevenmaal” zouden vergeven. En Hij zal gewisselijk tegenover ons niet minder genadig zijn dan Hij wenscht dat wij zouden zijn ten opzichte van elkander. Wij hebben een voorbeeld van ontmoediging in Judas Iskariot. Hij verkocht zijn Meester voor dertig zilveren penningen. Misschien dacht Judas dat de Meester zich niet zou laten gevangennemen. Was de Heere niet herhaaldelijk, toen Hij omringd was door degenen die Zijn leven zochten, zonder letsel uit hun midden geweken, zonder dat men het Hem kon verhinderen? Judas had dit gezien, hij had de wonderbare gezondmaking van velen gezien, had gezien dat aan blindgeborenen het gezicht was gegeven, dat kreupelen werden in staat gesteld om te wandelen, en dat de dooden waren opgewekt; hoe kon het ooit in zijn hart opgekomen zijn, dat iemand die zulke wonderbare macht bezat, zich gedwee zou onderwerpen aan den smaad van openbare arrestatie en verhoor door mannen, aan wie hij gemakkelijk had kunnen ontkomen en die hij gemakkelijk met verlamming had kunnen slaan, zooals hij den onvruchtbaren vijeboom vloekte. Het grootste kwaad, dunkt mij dat Judas had kunnen voorbedenken, was het verkrijgen van geld van de vijanden zijns Meesters, en hunsgelijken, door laag bedrog. Maar tot de verbazing en schrik van den apostel, onderwierp de Meester zich deemoedig aan de inhechtenisneming, en droeg geduldig al den smaad die op Hem werd geladen. Zoodra Judas den toestand besefte, beving de schrik zijne ziel, en hij haastte zich weder naar degenen die hem hadden verzocht, en eischte dat zij het geld terugnamen, zeggende: „Ik heb gezondigd, verradende onschuldig bloed!” Toen zij het geld weigerden, wierp hij het voor hunne voeten, en ging heen en benam zich het leven.

Welke diepte der angst en der wanhoop moet de ziel van dezen misleiden apostel hebben vervuld! Hij schijnt in het geheel niet aan gebed of bekeering gedacht te hebben. Zijne overtuiging was dat er voor de mate zijner zonde geen bekeering mogelijk was. Mijn jonge vrienden, bidt God ten allen tijde, dat Hij u kracht en sterkte moge schenken, om te overwinnen al het kwaad dat het pad der jeugd bedreigt. Maar, mocht gij ooit bezwijken, twijfelt nooit, neen nooit, aan Gods liefde. Bidt zooveel meer en zooveel ernstiger, en God zal u helpen om uwe verloren plaats in Zijne Kerk en in Zijne liefde terug te winnen.

Hoe geheel anders was het met het hoofd der apostelen? Petrus had zijn Meester niet voor geld verkocht, maar hij verloochende Hem met vreeselijke verwenschingen, en dat zelfs herhaaldelijk en met woorden die verre van christelijk waren. Maar Petrus was een sterk man, vol geloof en moed. Hij dacht er nooit over, gelijk Judas, om zelfmoord te begaan. Maar zoodra hij zijn toestand inzag, vulden tranen zijne oogen; bekeering vervulde zijne ziel, en gebed welde in zijn hart op, als eene fontein van altijd-levend water. In plaats van de eene

zonde op de andere te stapelen, zooals Judas had gedaan, en zooals bij hen die groote fouten begaan zoo algemeen is, ging hij tot het gebed en de bekeering, en verliet zich op de genade van Hem, dien hij had verloochend.

„En de Heere, zich omkeerende, zag Petrus aan.”

O, dat de Heere zich mocht omkeeren en aanzien ieder jongen man en iedere jonge vrouw in Israël, die de heilige en verheven roeping waartoe hij of zij geroepen is, vergeet; namelijk, om zonen en dochteren van den Allerhoogste te zijn, door geloof en de heilige verordeningen van Gods huis!

Had de blik, dien de Meester op Petrus wierp, invloed op zijn verder leven? Ik denk dat zulks het geval moet zijn geweest. Het kon geen blik van toorn geweest zijn. Ik denk dat het nauwelijks een blik van verwijt kon geweest zijn; — denkt gij niet, dat het een blik van medelijden was? Hoe dit ook zij, de hoofdapostel ondervond eene gewetenswroeging die zijn hart bijna brak, — „En Petrus, naar buiten gaande, weende bitterlijk.” De engelen zelf, hoewel met ontzetting vervuld wegens het groote treurspel dat in de hoofdstad van Judea plaats vond, moeten met medegevoel bewogen zijn geweest voor den vriend Gods, die tranen van berouw en bekeering stortte. Gode zij dank dat de Apostel Petrus niet tot wanhoop verviel, en verder in de zonde ging.

Mijne jonge vrienden, mocht gij het ongeluk hebben van in ongenade te vallen, zooals de Apostel Petrus, keert ook zooals Petrus uw aangezicht naar den hemel; daar is de deur tot terugkeer en vergiffenis. Laadt de eene zonde niet op de andere, zooals Judas, maar belijdt ze voor Hem dien gij beleedigt hebt, zooals een Petrus zou doen. Vertrouwt op het liefderijk hart des Heeren, en op de wijze raadgevingen van hen die God heeft aangesteld om leidlieden te zijn en den weg te toonen, uit de duisternis, tot het wonderbare licht van God.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De Amsterdamsche Conferentie zal Zondag 10 Juni gehouden worden in de Zaal, 111 De Wittenstraat, te Amsterdam. Twee vergaderingen zullen plaats hebben, namelijk te 10 uur en te 6 uur. Alle belangstellenden worden uitgenoodigd de conferentie bij te wonen.

Eene priesterschapsvergadering voor de Zendingen zal Maandag 11 Juni om 10 uur gehouden worden. Al de Zendingen in de Ned.-Belg. Zending werkzaam, worden verzocht daar aanwezig te zijn. Het houden der gewone vergaderingen in de verschillende vertakkingen der Zending kan voor dien Zondag aan leden van de lokale priesterschap worden opgedragen, en waar geen bevoegde of geschikte personen daartoe zijn aan te wijzen, kan de vergaderingen tot een week later geschorst worden.

ALEX NIBLEY, Pres.



APOSTEL ABRAHAM O. WOODRUFF.

Apostel Abraham O. Woodruff werd 23 November 1872 te Salt Lake City geboren, en was een zoon van President Wilford Woodruff. Hij bezocht in zijne jeugd de Latter-day Saints Universiteit, waar hij zijne opvoeding ook voltooide.

In het jaar 1893 werd hij geroepen om eene zending te vervullen in de Duitsch Zwitsersche Zending. In het tijdverloop van weinige maanden verwekte hij een goede vertakking van de Kerk te Frankfurt a/d Main. Daarna presideerde hij over de Dresdensche Conferentie, en later over de Berlijnsche Conferentie. Het was toen hij deze positie bekleedde, dat de verbanning der zendelingen uit Duitschland plaats

vond, en dat hij, om het goede werk voort te zetten, genoodzaakt was zich te vermommen als een handwerksgezel of landbouwer, des daags als zoodanig werkende, en des avonds de Heiligen of eenige vertrouwde vrienden bezoekende. In 1896 keerde Ouderling Woodruff naar Salt Lake City terug, en trad in de maand Juni van dat jaar in het huwelijk.

In October 1896 werd Ouderling Abraham O. Woodruff tot het Apostelschap geroepen, en tot dat ambt verordineerd onder de handen van zijn vader.

In een opvallende mate had hij zijns vaders nederig gemoed, geestelijke kracht, reinheid van karakter en beminlijke natuur geërfd. Gelijk zijn vader, wijdde ook hij zijn leven aan den dienst des Heeren, de opbouw van zijn volk, en de bevordering van de Kerk en het koninkrijk Gods op aarde. Tot dit einde besteedde hij zijn tijd, talenten en middelen met bewonderenswaardigen ijver en oprechtheid, want zelfzucht en eigenbelang waren eigenschappen die geen deel van zijn karakter uitmaakten. Hij legde groote neiging en bekwaamheid aan den dag voor het coloniseeren van nieuwe plaatsen voor de Heiligen in Zion, en heeft in dit opzicht een nuttig werk verricht.

De levenszending van Broeder Abraham O. Woodruff was niet lang. Toen hij in 1904 met zijne echtgenoot de Zending en de nederzettingen van de Heiligen der laatste Dagen in Mexico bezocht, werd zijne vrouw ernstig ziek en stierf. Dit had op Broeder Woodruff de noodlottige uitwerking, dat hij zelf ziek werd en dat hij zijne vrouw dertien dagen later, op 20 Juni 1904, in den dood volgde, daarbij vier weesjes achterlatende.

Apostel Woodruff genoot het volle vertrouwen van het volk, en was algemeen bemind, niet slechts van de Heiligen, maar eveneens van hen, die anderszins vijanden van ons volk kunnen genoemd worden.

AAN ONZE LEZERS.

Daar het aantal exemplaren van No. 9 (1 Mei 1906) van de „*Ster*”, die naar de Vertakking Groningen waren gezonden, wegens het ziektegeval aldaar niet konden uitgedeeld worden, maar door de ontsmetting van het kantoor zijn vernietigd, vinden wij ons genoodzaakt om ons aan diegenen onzer broeders en zusters, die er geen gebruik van gemaakt hebben hunne Ster-nummers te bewaren of geen reden hebben om genoemd No. 9 te bewaren, te richten met het vriendelijk verzoek, ons zulke exemplaren van No. 9 na lezing te willen zenden, waarvoor wij hun dankbaar zullen gevoelen. Wij komen een aantal exemplaren tekort om in de behoefte te voorzien; en indien wij onder dezelfde voorwaarden eenige exemplaren van No. 1 en No. 8 van dit jaar en No. 1 van 1903 mochten ontvangen, zullen wij den zenders verplicht zijn voor een werkelijken dienst ons verricht.

DE REDACTIE.

EEN BRUIDS-TAART.

De bruids-taart voor Ena van Battenberg, in Engeland vervaardigd, is 17 Mei naar Madrid verzonden. Welk een verleiding voor de bemanning van het schip, dat de bruids-taart vervoeren zal, welk een bezoeking voor de beambten die den spoortrein begeleiden, die de bruids-taart binnen Madrid zal brengen, welk een kwelling voor de hovelingen en de lakeien van het Spaansche hof! De bruids-taart voor prinses Ena is het lekkerste stuk gebak, dat ooit naar Spanje is overgebracht. Zelfs Karel V, die anders naar wij op school hebben geleerd, te gronde is gegaan aan lekker eten, heeft nooit zoo'n taart op zijn tafel gezien. Al wat de culinaire wetenschap in de laatste eeuwen heeft bijgedragen tot de beschaving van den smaak, is aan deze taart aangewend.

De taart wordt opgediend op een zilveren schotel en Ena zelf zal haar aansnijden met een gouden mes, een mes als een zwaard zoo groot. Ena zal de taart niet alleen opeten, en dat is ook maar goed, want zij (n.l. de taart) weegt 300 kilogram. Ja, het is een geweldige taart, 2 meter hoog en met een grondvlak van een meter middellijn. Het is een taart in 8 verdiepingen. Elke verdieping is op zichzelf al zoo heerlijk, dat een heele kazerne er zich ziek aan zou kunnen eten. De hoogere verdiepingen van de bruids-taart worden door corinthische zuilen geschoord. Daar hangen kransen van marsepijn, opgehouden door engeltjes van het kostelijkste suikerwerk. Heerlijke bloemfestoenen, uit de zaligste lekkernijen gebakken, hangen van boven langs de acht verdiepingen af. Die bloemfestoenen hangen neer uit een bloemenmand, gedragen door twee cupido's, die boven op de taart staan als symbool van de huwelijksmin.

De stof, waaruit het kunstwerk is vervaardigd, wordt door de Engelsche bakkers genoemd „het koninklijk deeg”. Het is een samenstelling van gesuikerde room, beschootdeeg en allerlei heerlijke geurtjes en smaakjes. Jammer, dat de bruiloftsfeesten pas 29 Mei begonnen. De taart zal dan wel oudbakken geweest zijn. *N. Rott. Ct.*

WAT TE PREDIKEN?

„O gij Ouderlingen Israëls, hoort naar mijne stem, en wanneer gij in de wereld wordt gezonden om te prediken, verkondigt de dingen die u bevolen zijn; predikt en roept luide: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen; bekeert u, en gelooft het Evangelie? Verklaart de eerste beginselen, en laat de verborgenheden alleen, opdat gij niet overwonnen wordt. Bemoeit u niet met de visioenen van beesten en met onderwerpen die gij niet verstaat. Ouderling Brown, als gij naar Palmyra gaat, zeg niets van de vier beesten, maar predik de dingen welke de Heere u bevolen heeft te prediken — bekeering en de doop tot vergeving der zonden.” — JOSEPH SMITH.

BIJ OUDERLING MELVIN HUGH WELKER'S DOOD.

Wij hebben de droevige tijding gehoord,
En 't trof ons zoo pijnlijk, dat smartende woord:
„In Nederland is heden
Een zend'ling overleden.”

Hij was door den Heere des oogstes gesteld
Als willige oogster in 't rijp-witte veld;
Steeds roept in alle landen
Gods Werk om rappe handen.

En honderden vragen met weemoedsgeklag:
Waarom, Heer, dat plots'ling, tòch eervol, ontslag?
Ook ik doe die vraag en ik luister
Geen woord geeft mij licht in het duister

Maar is ook 't „waarom” met een nevel omnacht,
Toch lijdt het geen twijfel: zijn taak is volbracht,
Geëindigd 't aardsche strijden,
Geëindigd ook zijn lijden.

Doch — ook is er arbeid in 't geestelijk land,
En misschien heeft daarmee dit sterven verband,
Want dáár ook zijn gretige ooren
Om 't woord van verlossing te hooren.

Dit troost ons en 't troost ook diegenen gewis,
Voor wie dit verlies wel het smartelijkst is:
Verwanten en vrienden
Die 't meeste hem minden.

Zij óók hebben 't hartbrekend nieuws reeds gehoord,
Dat MEL. was gestorven in 't wijd-verre oord;
Bij 't sterfbed geen vader, geen moeder
Geen eigene zuster of broeder

En toch, wat een zoete gedachte ook weer:
Hij was, toen de dood kwam, in 't werk van den Heer!
Geen werk zoo vol eere
Als dat voor den Heere.

En smart hier het scheiden, de Middelaar zegt:
D' opstanding der dooden brengt alles terecht
Voor allen die streven
Godzalig te leven.

Gegroet, broeder WELKER, tot weerziens gegroet!
Wij allen zien met u den dag tegemoet
Dat 't machtwoord zal nooden:
Staat op uit de dooden!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie: ALEX NIBLEY.

--:--

Assistent: PAUL ROELOFS.

OUDERLING ABRAHAM J. GOLD.

Wij hebben in ons laatst-verschenen nummer gemeld het overlijden van Ouderling Abraham J. Gold, een onzer getrouwe mede-arbeiders in den dienst des Heeren, in dit land. Dit is het tweede offer binnen de tijdruimte van weinige dagen uit de Nederlandsch-Belgische Zending onmededoogend opgeëischt door een der gevaarlijkste ziekten.

Ouderling Abraham J. Gold ontsliep Maandag voormiddag, 14 Mei, te Groningen, en zijne ziekte is af te leiden van die van Ouderling Melvin H. Welker, met wien hij toen deze ziek werd in aanraking is geweest. Zijne krankheid openbaarde zich op Zondag 6 Mei, en hij werd aanstonds naar de „barak” overgebracht. De beste verpleging en geneeskundige hulp, die kon verkregen worden, werd hem geschonken, waardoor zijn toestand ook zoodanig werd, dat er alle reden was om goede hoop voor zijn herstel te koesteren. Doch, niettegenstaande de ernstige pogingen tot zijn behoud, nam de verraderlijke ziekte een onverwachten keer, en sneed zijn leven af op den vermelden tijd.

De begrafenis had plaats Woensdag morgen, 16 Mei, om 7 uur. Het graf van Broeder Gold is onmiddellijk naast dat van Broeder Welker, op het kerkhof, op eene plek die het eigendom is van de Kerk.

Ouderling Abraham J. Gold werd 16 October 1882 te Salt Lake City, Utah, geboren. Hij was een zoon van Broeder en Zuster Cyrus W. Gold, en had verscheidene broeders en zusters. Hun tehuis is te Salt Lake City, vanwaar Br. Abraham J. Gold op zending werd geroepen. Hij kwam aan te Rotterdam den 2den October 1904, en werd aangewezen om in de Arnheemsche Conferentie te arbeiden. Dit deed hij, tot hij op 16 Februari 1906 naar de Groninger Conferentie werd verplaatst, waar hij den overigen tijd heeft doorgebracht. Hij werd de Hollandsche taal goed machtig, en zal in de Zending gemist worden.

Het zou moeilijk zijn om de gevoelens weer te geven, waarmede de Zendelingen en vele Broeders en Zusters doordrongen zijn als een gevolg van deze treurige gebeurtenissen. Maar ernstiger is de beproeving welke de ouders, broeders en zusters, van deze jonge mannen in dezen hebben door te maken. Indien men stil staat, en tracht zich voor eenige oogenblikken te verplaatsen in den toestand van hen die het verlies meer rechtstreeks treft, is het misschien mogelijk een weinig te gevoelen van hetgeen zij gevoelen; doch het onheil moet doorgemaakt worden om wèl te weten, hoe diep de wonden zijn die het slaat.

Aller bede is, dat God de beproefde ouders, broeders en zusters van onzen geliefden broeder Gold rijkelijk moge sterken en vertroosten.

Ouderling Gold heeft zich, tijdens zijn verblijf in Nederland, zeer bemind gemaakt door zijne oprechte en deugdzame eigenschappen, en de liefde waarmede hij zich heeft toegewijd aan de verspreiding van het Evangelie en het heil van zijne medemenschen in deze natie. Hij is een ijverig arbeider en getrouw dienstknecht van zijnen Zaligmaker geweest, en is als zulks op zijn post gestorven. Zijn loon zal zijn met de rechtvaardigen. „Gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u zetten; ga in, in de vreugde uws Heeren!”

DE GENADE EN DE GEBODEN.

De eenig-ware opvatting der genade.

Vele onzer Christen-vrienden hebben een verkeerde opvatting van de genade van Christus, en men treft ook onder de Heiligen der laatste Dagen personen aan, die van dat beginsel niet het juiste begrip hebben, voornamelijk onder hen die uit andere kerken zijn gewonnen.

De genade welke God door Zijnen Zoon Jezus Christus voor het menschdom heeft bewerkt, kan als tweeledig beschouwd worden:

1e. Een genade en verlossing, die onvoorwaardelijk is, en daarom over alle menschen komt, n.l. de verlossing uit den dood.

Nadat onze eerste ouders in den hof van Eden waren geplaatst, werden zij door te zondigen, aan den dood onderworpen, en „dewijl de dood door één mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door één mensch; want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij in Christus allen levend gemaakt worden” (1 Cor. 15 : 21, 22). Deze verlossing is algemeen over goeden en boezen.

2e. Een genade, die ten doel heeft de persoonlijke zaligheid en verlossing van de zonden van den mensch. — Het is aangaande dit punt, dat er bij velen misverstand en twijfel bestaat.

Sommige menschen meenen dat deze genade even zoowel als de opstanding onvoorwaardelijk zal zijn, en dat zij volgens een willekeurige uitverkiezing, of ten hoogste op voorwaarde van geloof alleen, zal geschonken worden. Doch dit begrip is ontstaan door aan zekere afzonderlijke gedeelten of gezegden der Schrift de aandacht te schenken, zonder in overweging te nemen *al* de zijden van Gods verlossingsplan.

Het zal voor het nadenkend verstand duidelijk zijn, dat de vergeving door het zoenoffer van Jezus Christus aan het kruis teweeggebracht voor de zonden, van weinig waarde zou zijn, indien de mensch alleen die vergiffenis ontving en daarbij niet ook verlost werd van de macht der zonde en van de neiging tot zonde. De vergeving alleen zou hem niet zalig maken. Het is noodig „dat de mensch Gods volmaakt zij,

tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust (2 Tim. 3 : 17). Deze volmaaktheid wordt den zondaar, die de vergeving zijner zonden moge ontvangen, echter niet als een kleed opgeworpen. Zij komt alleen door te streven en te werken, — door ontwikkeling, zooals ieder andere soort van vooruitgang of uitmunting; men bereikt de volmaaktheid met „door de gewooneheid de zinnen geoefend te hebben.” (Hebr. 5 : 14).

Christus heeft in Zijne groote liefde voor de menschen, niet slechts een verzoening voor hunne zonden gedaan, maar Zijne genade strekt verder: Hij geeft hun ook een handleiding waardoor zij kunnen ontwikkelen tot volmaaktheid. Deze beoefening en ontwikkeling berust op zekere regels en wetten, die alleen tot dat verheven doel kunnen leiden, en die gesteld zijn door Jezus Christus, in den vorm van geboden. Deze geboden zijn gegrond op geestelijke natuurwetten en opvoedingsbeginselen, op welke de vooruitgang tot het eeuwige leven rust, en de mensch kan evenmin zalig worden zonder die geboden van Jezus Christus te gehoorzamen, als zonder de vergeving der zonden te ontvangen. Zij geven hem de middelen, waarmede hij een gunstigen strijd kan voeren, en stellen hem in staat om het kwaad in werkelijkheid te overwinnen. Eerst *na zijn overwinning* verkrijgt hij de zegeningen: „Die overwint, die zal bekleed worden met witte kleederen,” „Ik zal hem macht geven over de Heidenen;” „Die overwint, Ik zal hem geven te zitten in Mijnen troon, gelijk Ik heb overwonnen, en ben gezeten met Mijnen Vader in Zijnen troon.” (Openb. 2 : 26; 3 : 5, 21). Christus heeft deze voortreffelijke plaats bereikt door het gebod Zijns Vaders te gehoorzamen (Filip. 2 : 8, 9). Zoo ook „is Hij allen die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.” (Hebr. 5 : 9).

Het is duidelijk dat de geboden van Jezus Christus onmisbaar zijn en onafscheidelijk van Zijn verzoeningswerk, en dat de genade niet volmaakt zou zijn zonder dezelve; zoodat niemand kan hopen om in werkelijkheid eene vergiffenis van zijne zonden te ontvangen, of zalig te worden, zonder dat hij zich ook aan de geboden van den Zaligmaker onderwerpt.

Dewijl dan de beginselen van het Evangelie den mensch van Godswege als geboden zijn gesteld, wordt hij verantwoordelijk tegenover Zijnen Schepper, „welke een iegelijk vergelden zal naar zijne werken: dengenen wel, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven; maar dengenen, die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden,” „met vlammend vuur wraak doende over degenen die God niet kennen, en over degenen die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.” (Rom. 2 : 6—8; 2 Thess. 1 : 8.)

Ten opzichte van de zaligheid dus is de genade van Christus voorwaardelijk. Indien de mensch de geboden van Christus gehoorzaamt

en zich voor God vernedert om de daartoe noodige kracht bij Hem te zoeken, neemt hij in waarheid de genade van Christus aan, want die genade brengt beide een vergeving der zonden, eene kennis van de noodige geboden tot overwinning, en de kracht tot hem die er God ernstig om bidt.

Gods Koninkrijk is een rijk van orde. Hij heeft bepaalde geboden gegeven, die gehoorzaamd moeten worden, om in dat Rijk te kunnen ingaan, en hij heeft geboden gesteld waardoor Zijne kinderen kunnen getrouw blijven, en volharden, en hunne zaligheid verder uitwerken.

„Mijn juk is zacht, en mijn last is licht.” „Die Mijne geboden heeft en ze bewaart, die is het die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijnen Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren.” „Dit is de liefde Gods, dat wij Zijne geboden bewaren; en Zijne geboden zijn niet zwaar.”

„Zalig zijn zij, die Zijne geboden doen, opdat hunne macht zij aan den boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad. (Openb. 22 : 14).
R.

IN DE ZENDING, EN ELDERS.

De vergaderingen van de Brusselsche Vertakking van de Kerk worden nu geregeld iederen Zondagavond gehouden in de Zaal, No. 3 Rue d' Isabelle, Brussel.

Een inspecteur van de gezondheidscommissie te Amsterdam, naar ons kantoor in die stad gezonden, vond de Zendingen in geheele overeenstemming met de voorzorgsmaatregelen der Commissie.

Ouderling W. L. Brimball zegt, in een brief aan dit kantoor gericht: „Ik heb geleerd, dat hoe meer men doet tot het verspreiden van het Evangelie, hoe gelukkiger men gevoelt.” — Een wenk voor alle broeders en zusters, zoowel als voor de zendingen.

Onze twee zondagscholen te Amsterdam ondernamen op Hemelvaartsdag een uitstapje naar Zaandam. Het gezelschap was over 100 sterk, en was begeleid door al de zendingen van de Amsterdamsche Conferentie. De dag werd op de aangenaamste wijze doorgebracht met spelen in de mooie, goed voorziene tuinen, en met zingen, vroolijkheid en — versnaperingen. Ook werd bezichtigd het historisch huisje van Czaar Peter de Grootte. Verder werd bezoek gebracht bij den burgemeester van Zaandam. Deze was heel vriendelijk en voorkomend, doch kon het verzoek van de zendingen, om een openlucht-vergadering te houden, niet toestaan. Daarentegen lieten de broederen meer dan 300 traktaten in de handen der bevolking. Het was een dag van genot, door allen in groote mate gewaardeerd.

Het vonnis over Ouderling Nils Evensen door het gerechtshof te Trondjem, Noorwegen, uitgesproken op de „misdadaad” van den doop bediend te hebben, waarvan wij in ons vorig nummer melding maakten, werd tot een hooger hof in beroep genomen, en door dit laatste verworpen. Doopen is dus geen misdadaad meer; ook niet het avondmaal-bedieneu.

Een van de aankondigingen gedaan in de laatstgehouden algemeene Conferentie van de Kerk te Salt Lake City, was het verslag van eene Commissie benoemd tot het nazien van de boeken der Kerk en hun lof over het voortreffelijke stelsel van boekhouden in gebruik, waarin alle inkomsten en uitgaven nauwkeurig waren opgenomen, en de bekendmaking dat niet een dollar van het tiendfonds werd uitgegeven voor de onkosten van de algemeene autoriteiten der Kerk.

UTAH-NIEUWS.

Broeder E. Neuteboom zendt ons een dagblad-„clipping” met verslag van het prompte werk der kinderen van de openbare scholen te Ogden, in het verzamelen en afzenden van de eerste wagonlading proviand, enz., voor de noodlijdenden te San Francisco. De Ogdensche schoolkinderen waren allen naar huis gezonden om zonder uitstel voedsel en andere hulpmiddelen saam te brengen, en het zoontje van vriend Neuteboom was in het goede werk behulpzaam. Deze wagon was de eerste hulp na de ramp ontvangen uit andere steden.

De nieuwsbladen uit Utah melden, dat maatregelen genomen worden tot het verfraaien van Salt Lake City, op uitgebreide schaal, en dat een aanvang is gemaakt met het aanleggen van een nieuwen spoorweg van uit de stad, in westelijke richting.

Het „Mormonisme” is in de Ver. Staten steeds een onderwerp, dat vele gemoederen in beweging houdt. De inlichting die het publiek ter oore komt, is zeer tegenstrijdig. Vrienden en welingelichte personen hebben een zeer goed woord voor de „Mormonen,” maar anderen zijn, uit onkunde of ondeugendheid, oorzaak van vooroordeel bij velen. Terwijl van den kansel, de tribune en door de pers vele onware beweringen worden gemaakt, houdt Utah zich echter niet ledig. Twee harer goede redenaars, de heeren V. S. Peet en John P. Meakin verdedigen haar in de andere Staten, waar zij lezingen houden voor groote vergaderingen, clubs en andere vereenigingen, en het publiek op de hoogte stellen met het ware karakter van het „Mormoonsche” volk. Zij worden in vele groote steden, zelfs ongezocht, genoodigd tot het geven van lezingen over „Utah en de Mormonen”. Soms komen zij te staan tegenover erkende vijanden, maar gewoonlijk met beschaming van dezelve, als gevolg.

IN DE WEEGSCHAAL.

Volgens verslag van eene te Utrecht gehouden jaarvergadering der Zendingsvereniging, verschenen in de *N. Rott. Ct.*, werd in die vergadering bekend gemaakt: „Komt er binnen eenige weken niet een bedrag van f 15.000 in, dan zullen de drie kweekelingen, die vanmiddag voor den zendingsarbeid ingezegend worden, niet kunnen vertrekken.” — Hoe geheel anders gaan de zendelingen van de Heiligen der laatste Dagen uit. Het is van geen f 15.000 voor drie hunner, noch van eenige andere groote som afhankelijk, of zij in den dienst van Christus al of niet zullen uitgaan. De Verlosser Zelf stelde reeds in Zijne dagen op aarde een plan in, volgens hetwelk niet slechts drie, maar 12, en 70, en later nog velen meer uitgingen, zonder op f 15.000 te wachten. Deze waren geen kweekelingen als voor een „vak”, maar zij werden aangedaan met kracht uit de hoogte om te spreken door den Heiligen Geest, en kregen macht om krankten te genezen en duivelen uit te werpen. Volgens dit plan heeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen voortdurend 2000 zendelingen onder de natiën, behalve duizenden herders en leeraars in haar eigen midden.

„Zoo mag de gemeente van Christus door de gunst haars Gods dan weder hoogtijd houden en het heerlijke Pinksterwonder bepeinzen.” Deze woorden, bij het naderen van de Pinksterdagen te lezen in een van de Kerkbladen in Holland, zijn hoogst eigenaardig en beteekenisvol. Christus zeide: „En degenen die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen,” zie Mark. 16 : 17, 18. Het is het voorrecht van de gemeente van Christus, om die zegeningen en wonderen te genieten, en niet maar te „bepeinzen”. De christelijke kerken van deze eeuw zijn ontbloot van een der voornaamste kenmerken van de Kerk van Christus, een beginsel waarvan het bezit hun allerdierbaarst zou zijn. Met de herstelling van de volheid van het Evangelie, door openbaring, zijn ook de krachten hersteld, en worden genoten door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen.

In de Predikanten-vereeniging, die in April te Utrecht bijeen was, werd deze oprechte vraag gesteld: „Van waar moet genezing komen? Van reorganisatie? Maar, schort het dan alleen aan de organen, waardoor het leven zich moet openbaren? Zou er niet veel meer gebrek zijn aan het leven zelf? En zou niet daardoor de Kerk onmachtig zijn de nooden der wereld te vervullen met het leven van Jezus Christus?” De bekentenis is eerlijk: De kerken zijn onmachtig geworden om de nooden der wereld te vervullen. De genezing ligt alleen in den terugkeer tot de oorspronkelijke Kerk en de leer van het Evangelie zooals Christus en Zijne Apostelen haar gepredikt hebben, en die in de laatste

dagen door openbaring van den hemel zou hersteld worden. „Den springader des levenden waters hebben zij verlaten, om zich zelve bakken uit te houwen, gebrokene bakken, die geen water houden.” Een ander predikant zeide, in dezelfde vergadering, terecht: „Wij hebben meer positief te zijn, want de waarheid bestaat uit feiten. Onze hoorders dorsten naar realiteit.” Zij hebben „de gezonde leer” noodig, heer predikant, en behooren niet langer met „fabelen” gevoed te worden.

De zelfde eerwaarde geeft dit middel: „Er moet meer visie (inzicht) zijn, waarvoor rust en studie noodig zijn.” Rust en studie, — het gewone middel tot op heden gebruikt — zullen er nooit in slagen de noodige visie te verschaffen om de kerken tot den gewenschten staat van de eerste Christelijke Kerk terug te brengen. Direkte openbaring is daartoe noodig, welke zou geschieden door een engel van den hemel. (Openb. 14 : 6, 7). Rust en studie hebben zich reeds eeuwenlang als ontoereikend bewezen.

Een ander leeraar verklaart: „De gemeenteleden hebben recht op bediening der Sacramenten (verordeningen) naar de traditiën der eeuwen.” Een vergelijking van de traditiën der eeuwen met de Schrift zal aantoonen, dat die traditiën in sommige sacramenten van het Evangelie groote veranderingen hebben ingevoerd en andere geheel hebben afgeschaft. Door zulke traditiën worden de menschen misleid. Zij hebben integendeel recht op de Sacramenten zooals zij oorspronkelijk waren, want de Apostel Paulus zegt: „Ik maak u bekend het Evangelie, door hetwelk gij zalig wordt, indien gij het behoudt op zoodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tensij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt.” (1 Cor. 15 : 1, 2).

Een merkwaardig gezegde van een Rotterdamschen dominee, in vermelde vergadering, is: „Daarom moeten wij vasthouden aan de volkskerk, tensij God zelf kwam om door een oordeel de Kerk op te lossen.” Indien de volkskerk de kerk van God is, bestaat er nooit gevaar dat God haar zou opbreken. God werpt Zijn eigen werk niet ten gronde. Gods oogmerk is op te bouwen en tot volmaaktheid te leiden. Indien God de volkskerk wel opbreekt, is dat een aanwijzing dat zij Zijne Kerk niet was, en daarom door Hem weggedaan werd.

Dat zal eenmaal het lot zijn van alle kerken, zonder openbaring van God door menschen opgericht.

Wanneer God Zijn eigen Kerk en Koninkrijk wederom zou opgericht hebben, zou het, luidens de Schriften, in der eeuwigheid niet verstoord worden.

VERPLAATSING.

Ouderling James D. Hoggan is van de Groninger Conferentie verplaatst naar de Amsterdamsche Conferentie.

EEN VOORTREFFELIJKE PREDIKATIE.

De volgende brief door het kantoor van de *Millennial Star*, in Engeland, ontvangen, toont wat vreemdelingen denken van predikatiën zooals die welke President Joseph F. Smith den 24sten December 1905 uitsprak te Boston:

Geachte Heer: — Hierbij ingesloten vindt u 1s. 1d., voor 12 ex. *Mill. Star*, 15 Maart 1906. Mijn rede voor het verlangen van dat nummer is dat het een predikatie van Pres. Joseph F. Smith bevat, en ik moet moet bekennen dat ik nooit in mijn leven een predikatie heb gelezen, die zoo absoluut Christelijk was — vol wijsheid, welsprekendheid, rede, rechtvaardigheid en liefde. Alles wat ik kan zeggen, als een niet-Mormoon, is dat indien zulke prediking uit de Kerk kan voortkomen, dan is do Kerk het leven, en mijne rede voor het aanvragen dezer exemplaren is, om ze mijnen vrienden aan te bieden, in weerlegging van de oude „polygamie”-geschiedenissen. Die predikatie is een uitdaging voor de wereld, voornamelijk indien zij geuit werd volgens de ingeving van het oogenblik, zooals ik meen dat het geschied is.....”

EUGENE HINDLE,

Doie House, Nelson, England.

[Het voornaamste gedeelte van bedoelde Redevoering is te lezen in No. 8 van *de Ster*, 15 April 1906.]

AANGEKOMEN.

20 Mei. — Ouderling William T. Hicken, van Heber City, Utah; hij is aangewezen om in de Arnheemsche Conferentie te arbeiden.

OVERLEDEN.

DENKERS. — De *Deseret News* brengt ons het bericht van het overlijden van Zuster Gertrude Denkers, de dochter van Ouderling Gerard B. Denkers, en zuster van Ouderlingen Herman B., Bernard A., en Henry Denkers, die alle vier, in den loop der laatste negen jaren, in Nederland op zending zijn geweest. Gertrude Denkers was 21 jaren oud, en stierf aan long-ontsteking, 7 Mei 1906.

I N H O U D:

| | | | |
|---|----------|--|----------|
| De Deur tot Vergiffenis | Blz. 161 | De Genade en de Geboden | Blz. 170 |
| Conferentie-Aankondiging | „ 164 | In de Zending, en elders | „ 172 |
| Apostel Abraham O. Woodruff | „ 165 | Utah-Nieuws | „ 173 |
| Aan onze Lezers | „ 166 | In de Weegschaal | „ 174 |
| Een Bruids-Taart | „ 167 | Verplaatsing | „ 175 |
| Wat te Prediken? | „ 167 | Een voortreffelijke Predikatie | „ 176 |
| Bij Ouderling Melvin Hugh Welker's dood | „ 168 | Aangekomen | „ 176 |
| Ouderling Abraham J. Geld | „ 169 | Overleden | „ 176 |

Uitgave van ALEX NIBLEY, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.